

Editori:
SILVIU DRAGOMIR
VASILE DEM. ZAMFIRESCU
Director editorial:
MAGDALENA MĂRCULESCU
Director producție:
CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Coperta:
FABER STUDIO (S. Olteanu, A. Rădulescu, D. Dumbrăvician)

Redactor:
MIRUNA TECHERĂ

Dtp:
OFELIA COȘMAN

Corectură:
RODICA PETCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

URBINA, SUSANA

Aspecte esențiale ale testării psihologice / Susana Urbina ;

trad.: Simona Reghintovschi. - București : Editura Trei, 2009

Bibliogr.

ISBN 978-973-707-319-8

I. Reghintovschi, Simona (trad.)

159.9

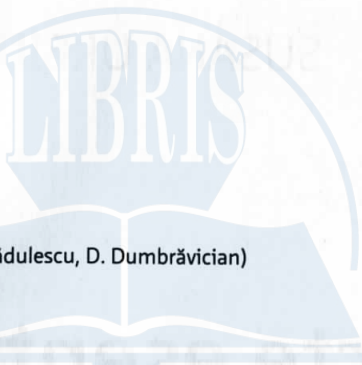
Această carte a fost tradusă după:
ESSENTIAL OF PSYCHOLOGICAL TESTING, de Susana Urbina,
John Wiley & Sons, Inc., Hoboken, New Jersey, 2004

Copyright © 2004 by Susana Urbina

Copyright © Editura Trei, 2009,
pentru ediția în limba română

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-319-8



Cuprins

7	Unu. Introducere în testele psihologice și utilizarea lor
59	Doi. Statistica esențială pentru testare
122	Trei. Aspecte esențiale ale interpretării scorurilor obținute la test
184	Patru. Aspecte esențiale ale fidelității
237	Cinci. Aspecte esențiale ale validității
337	Șase. Considerații esențiale despre itemi
400	Șapte. Aspecte esențiale ale utilizării testelor
459	Anexa A. Testele disponibile comercial menționate în text
461	Anexa B. Adresele editurilor care publică teste și ale distribuitorilor
463	Anexa C. Tabel al ariilor situate sub curba normală
478	Bibliografie
502	Mulțumiri

Galton nu a avut succes în atingerea obiectivului său ultim, de a promova *eugenia*, un domeniu pe care el l-a înființat și care avea drept scop îmbunătățirea rasei umane prin unirea celor mai înzestrate specimene ale sale. În acest scop el dorise să inventeze o modalitate de a evalua capacitatea intelectuală a copiilor și adolescenților prin teste, astfel încât să-i identifice devreme pe cei mai dotați indivizi și să-i încurajeze să producă mai mulți urmași. Cu toate acestea, activitatea lui Galton a fost continuată și extinsă considerabil în Statele Unite de James McKeen Cattell, care a încercat, fără succes, să facă legătura între diferite modalități de măsurare a puterii discriminative, perceptive și asociative (etichetate teste „mentale”) și nivelul intelectual evaluat independent, prin notele la școală.

În lumina anumitor evenimente ale secolului XX cum ar fi cele din Germania nazistă, scopul lui Galton pare o ofensă morală pentru sensibilitatea celor mai mulți contemporani. Cu toate acestea, la momentul la care el a formulat termenul *eugenie* și i-a enunțat scopurile, potențialul genocidal al acestei întreprinderi nu era general perceput și mulți indivizi iluștri ai acelor vremuri erau eugenisti entuziaști. În procesul urmăririi scopurilor sale, oricând de greșit orientat ni s-ar părea astăzi, Galton a adus contribuții importante în domeniul măsurătorilor statistice și psihologice. Realizând o cartografiere a datelor prin compararea părinților cu urmașii lor, de exemplu, el a descoperit fenomenele de regresie și de corelație, care au oferit baza multor cercetări psihologice și analize ale datelor de mai târziu. A inventat și dispozitive pentru măsurarea acuității auditive și a discriminărilor de greutate și a inițiat utilizarea chestionarelor și a asociației de cuvinte în cercetarea psihologică. Ca și cum aceste realizări nu ar fi fost suficiente, Galton a fost, de asemenea,

pionierul metodei de studiere a gemenilor care, îmbunătățită, a devenit instrumentul principal de cercetare în genetica comportamentală.

O contribuție suplimentară la proaspătul domeniu al testării psihologice la sfârșitul secolului al XIX-lea merită a fi menționată, pentru că va conduce direct la primul instrument reușit al erei moderne a testării. În timp ce studia efectele oboselii asupra aptitudinii mentale a copiilor, psihologul german Hermann Ebbinghaus — bine-cunoscut pentru importanțele sale cercetări în domeniul memoriei — a pus la punct o tehnică cunoscută ca Ebbinghaus Completion Test. Această tehnică le cerea copiilor să completeze spațiile albe din pasajele unui text din care au fost omise cuvinte sau fragmente de cuvinte. Importanța acestei metode, care va fi adaptată mai târziu în diferite scopuri, este dublă. Mai întâi, pentru că a fost administrată simultan unor clase întregi de copii, a anticipat dezvoltarea testării în grup. Totuși, este mult mai important faptul că tehnica s-a dovedit a fi un instrument eficient pentru măsurarea aptitudinii intelectuale, scorurile obținute având o bună corespondență cu aptitudinea mentală a elevilor determinată de ordinea ierarhică din clasă. Drept rezultat, Alfred Binet a fost inspirat să folosească metoda completării și alte sarcini mentale complexe în dezvoltarea scalei, care va deveni primul test de inteligență reușit (DuBois, 1970).

Apariția testării psihologice moderne

La începutul anilor 1900 exista tot ce era necesar pentru apariția și dezvoltarea primelor teste psihologice cu adevărat moderne și reușite:

- Testele de laborator și instrumentele construite de primii psihologi experimentalisti din Germania
- Instrumentele de măsurare și tehnicile statistice dezvoltate de Galton și studenții săi pentru colectarea și analiza datelor privind diferențele individuale și
- acumularea unor descoperiri semnificative în științele conexe: psihologie, psihiatrie și neurologie.

Toate aceste dezvoltări au oferit fundamentul pentru apariția testării moderne. Impulsul real, cu toate acestea, a venit din nevoia practică de a lua decizii în domeniul educațional.

În 1904, psihologul francez Alfred Binet a fost repartizat într-o comisie însărcinată să construiască o metodă de evaluare a copiilor care, din cauza retardului mental sau altor întârzieri în dezvoltare, nu ar putea beneficia de orele de clasă obișnuite din sistemul public de învățământ și ar necesita educație specială. Binet era deosebit de bine pregătit pentru această sarcină, deoarece se implicase în investigarea diferențelor individuale prin intermediul diferitelor instrumente fizice și fiziologice, ca și prin teste ale proceselor mentale mai complexe, cum ar fi memoria și înțelegerea verbală. În 1905, Binet și colaboratorul său, Theodore Simon, au publicat primul instrument util pentru măsurarea aptitudinilor cognitive sau a inteligenței globale. Scala Binet-Simon din 1905, așa cum a fost cunoscut acest instrument, consta într-o serie de 30 de teste sau sarcini variate în conținut și dificultate, destinate în cea mai mare măsură evaluării judecății și capacității de raționament, fără o legătură cu învățarea școlară. Conținea întrebări referitoare la vocabular, înțelegere, diferențe între perechi de concepte și așa mai departe, precum și sarcini care includeau serii repetate de numere, urmare

a instrucțiunilor, completarea unor pasaje ale unui text fragmentat și desen.

Scala Binet-Simon a avut succes deoarece combina trăsături ale instrumentelor anterioare într-o manieră nouă și sistematică. Avea o acoperire mai mare decât instrumentele anterioare destinate evaluării unor aptitudini mai restrânse. De fapt, era o mică baterie de teste atent selectate, aranjate în ordinea dificultății și însoțite de instrucțiuni precise despre modul în care trebuie administrate și interpretate. Binet și Simon au administrat scala la 50 de copii normali, cu vârsta cuprinsă între 3 și 11 ani, și unor copii cu diferite grade de retard mental. Rezultatele acestor studii au demonstrat că ei construiseră o procedură de eșantionare a funcționării cognitive prin care nivelul general al aptitudinii intelectuale putea fi descris cantitativ, în termenii nivelului de vârstă mentală căruia îi corespundeau performanțele la scală. Nevoia pentru un astfel de instrument era atât de acută, încât scala din 1905 va fi tradusă rapid în alte limbi și adaptată pentru utilizarea în afara Franței.

Nașterea IQ

Binet însuși a revizuit, a extins și a modificat prima sa scală în 1908 și 1911. Pentru scorarea scalei a folosit un sistem în care notele pentru itemii cu răspuns corect erau acordate în termeni de ani și luni, astfel încât putea fi calculat *nivelul mental*, reprezentând calitatea performanței. În 1911, un psiholog german numit William Stern a propus ca nivelul mental atins pe scala Binet-Simon să fie reetichetat drept *scor al vârstei mentale* și să fie împărțit la vârsta cronologică a subiectului pentru a obține un coeficient mental care ar reprezenta cu mai mare exactitate aptitudinea la diferite vârste. Pentru a elimina zecimalele, coeficientul

mental a fost multiplicat cu 100 și, curând, a fost cunoscut drept *coeficient de inteligență* sau IQ. Acest scor familiar în prezent, un *raport constant IQ*, a fost popularizat prin utilizarea sa în cea mai faimoasă revizuire a scalelor Binet-Simon — Scala de inteligență Stanford-Binet — publicată în 1916 de Lewis Terman. În ciuda câtorva probleme legate de raportul IQ, utilizarea sa va dura câteva decenii, până când o modalitate mai bună de a integra vârsta și scorurile obținute la testele de inteligență (descrisă în Capitolul 3) a fost creată de David Wechsler (Kaufman, 2000; Wechsler, 1939). Ideea clasică a lui Binet — și anume că a avea o inteligență medie, peste medie și sub medie înseamnă că performanțele unei persoane la testele de inteligență se situează la nivelul tipic pentru grupul său de vârstă, deasupra sau sub acest nivel — s-a menținut și a devenit una dintre modalitățile principale prin care este evaluată inteligența.

În timp ce Binet își dezvoltă scalele în Franța, în Anglia, Charles Spearman (un fost student al lui Wundt și discipol al lui Galton) a încercat să demonstreze empiric ipoteza lui Galton privind legătura dintre inteligență și acuitatea senzorială. În acest proces el a dezvoltat și a extins utilizarea metodelor de corelație ai căror pionieri au fost Galton și Karl Pearson și a oferit fundamentul conceptual pentru *analiza factorială*, o tehnică de reducere a unui număr mare de variabile la un set mai redus de factori, care vor deveni centrali pentru dezvoltarea testării psihologice și a teoriei trăsăturii.

Și Spearman a construit o teorie a inteligenței care pune accentul asupra unui factor general al inteligenței (sau *g*) prezent în toate activitățile intelectuale (Spearman, 1904a, 1904b). El a fost capabil să obțină o susținere moderată pentru ideile lui Galton, corelând evaluările realizate de profesori și notele cu rezultatele măsurătorilor acuității senzoriale, dar a realizat curând că sarcinile

cuprinse în scala Binet-Simon ofereau o modalitate mult mai utilă și mai fidelă de evaluare a inteligenței decât instrumentele folosite de el. Chiar dacă viziunile lui Spearman și Binet asupra naturii inteligenței au fost mult diferite, contribuțiile lor combinate în propulsarea dezvoltării testării psihologice în secolul XX au fost de nedepășit.

Testarea în grup

La momentul morții sale, în 1911, Binet luase deja în considerare posibilitatea de a-și adapta scala pentru alte utilizări și de a dezvolta teste de grup care să poată fi administrate de un singur examinator unor grupuri mari pentru a fi utilizate în armată și în alte situații. Totuși, concretizarea acestei idei nu va avea loc în Franța, ci în Statele Unite, unde scala Binet-Simon a fost tradusă rapid și revizuită pentru a fi utilizată în primul rând cu copii de vârstă școlară și în același scop pentru care fusese creată în Franța.

După intrarea Statelor Unite în Primul Război Mondial în 1917, președintele APA, Robert Yerkes, a organizat un comitet alcătuit din psihologi pentru a ajuta la eforturile legate de război. S-a decis că cea mai practică contribuție ar fi să se construiască un test de inteligență pentru testarea în grup, care ar putea fi administrat eficient tuturor recruților din armata Statelor Unite pentru a ajuta la atribuirea sarcinilor personale. Comitetul, alcătuit din experții în testarea psihologică din acel moment, printre care Lewis Terman, a alcătuit și a probat un test care a ajuns să fie cunoscut drept *Army Alpha*. Constă din opt subteste care măsoară aptitudinile verbale, numerice, de raționament și judecată practică și informații generale. Testul, care în cele din urmă a fost administrat unui număr de peste un milion de recruți, a utilizat materiale din diferite alte instrumente, inclusiv din scalele Binet. În construirea lui, comitetul

30 s-a bazat puternic pe un prototip nepublicat al unui test destinat administrării în grup construit de Arthur Otis, care a imaginat itemi cu alegeri multiple ce puteau fi scoraji obiectiv și rapid.

Army Alpha s-a dovedit a fi extrem de util. A fost urmat rapid de Army Beta, un test presupus a fi echivalent, care nu necesită citirea și astfel poate fi utilizat cu recruți analfabeți sau nevorbitori de limbă engleză. Din nefericire, graba cu care aceste teste au fost alcătuite și utilizate a dus la un număr de practici de testare neadecvate. În plus, au fost trase concluzii negarantate, pe baza cantităților masive de date care s-au acumulat rapid (Fancher, 1985). Unele dintre consecințele negative ale modului în care a fost implementat programul de testare în armată și ale eforturilor pentru a desfășura testarea în masă din acea epocă au deteriorat reputația testării psihologice în moduri dificil de depășit. Cu toate acestea, s-a învățat foarte mult din greșelile făcute în perioada de început a testării moderne, ceea ce mai târziu a servit la corectarea și îmbunătățirea practicilor din acest domeniu. Mai mult, odată cu testele destinate armatei, domeniul psihologiei a făcut un pas decisiv în afara laboratorului și cadrului academic și și-a demonstrat potențialul enorm de a contribui la aplicații în lumea reală.

După Primul Război Mondial, testarea psihologică și-a dobândit propriul statut în Statele Unite. Otis a publicat Group Intelligence Scale, testul care a servit drept model pentru Army Alpha în 1918, iar E. L. Thorndike, un alt pionier american important care lucra la Teachers College, Columbia, a produs în 1919 un test de inteligență pentru absolvenții de liceu, standardizat pe un eșantion selecționat (și anume, studenți în primul an). De atunci, numărul testelor publicate a crescut rapid. Rafinamente procedurale au fost, de asemenea, instituite rapid în administrarea

și scorarea testelor. De exemplu, itemii testului de diferite tipuri au început să fie prezentați într-o ordine mixtă, și nu ca subteste separate, astfel încât limita timpului global să fie utilizată pentru un test, eliminând nevoia de temporizare separată a subtestelor. Aspecte ale standardizării, cum ar fi eliminarea cuvintelor care ar putea fi citite cu diferite pronunții din testele de ortografie au trecut în prim plan, așa cum s-a întâmplat și cu *încrederea prezentată de test* — termen care, la acel moment, cuprindea ceea ce se înțelege în mod curent prin *fidelitate și validitate* (DuBois, 1970).

Alte progrese în domeniul testării psihologice

Succesul obținut cu testele Binet și Army a dovedit capacitatea acestora de a ajuta la luarea deciziilor cu privire la oameni. Curând, acest fapt a condus la eforturi pentru construirea unor instrumente care să ajute la luarea diferitelor tipuri de decizii. Bineînțeles, cadrele în care au apărut precursorii testelor psihologice — școli, clinici și laboratoare de psihologie — au dat naștere unor noi forme și tipuri de teste psihologice moderne.

O trecere în revistă completă a istoriei testării din prima jumătate a secolului XX depășește scopul acestei lucrări. Cu toate acestea, un rezumat al celor mai importante progrese este instructiv atât în sine, cât și pentru a ilustra diversitatea domeniului, încă din faza sa inițială.

Testarea standardizată în cadre educaționale

Pe măsură ce numărul de oameni care profită de oportunitățile educaționale la diferite niveluri a crescut, același lucru s-a întâmplat

și cu nevoia de instrumente corecte, echitabile și uniforme cu care să fie evaluați studenții în stadiile de început, de mijloc și finale ale procesului educațional. În paragrafele următoare sunt subliniate două progrese majore în testarea educațională standardizată din prima parte a secolului XX.

Testele standardizate de achiziții de cunoștințe

Introduse de E. L. Thorndike, aceste instrumente au început să evolueze din anii 1880, când Joseph Rice a demarat încercările de a studia eficiența învățării în școli. Scala de caligrafie a lui Thorndike, publicată în 1910, a deschis noi teritorii prin crearea unei serii de specimene de scris cuprinse între „foarte slab” și „excelent” cu care puteau fi comparate performanțele subiecților. Curând după aceasta, vor urma testele standardizate destinate să evalueze abilitățile aritmetice, de citire și scriere, până când măsurarea acestor subiecte sau a altora a devenit un element principal în educația elementară și secundară. Astăzi testele standardizate de achiziții de cunoștințe sunt utilizate nu numai în cadrul educațional, ci și în acordarea licențelor și certificărilor pentru profesioniștii care și-au încheiat formarea. De asemenea, ele sunt utilizate și în alte situații, printre care selecția de personal, care necesită evaluarea stăpânirii unui domeniu dat de cunoștințe.

Testele de aptitudini academice

În 1920, examinările obiective bazate pe testul Army Alpha au început să fie utilizate alături de notele din liceu în scopul luării unor decizii de admitere în colegii și universități. Această evoluție semnificativă, care a culminat cu crearea Scholastic Aptitude Test (SAT) în 1926, a anunțat apariția mult mai multor instrumente utilizate pentru selecția candidaților la școlile profesionale și

Marele test

Cartea lui Nicholas Lemann (1999) *The Big Test: The Secret History of the American Meritocracy* utilizează programele de testare pentru admiterea în colegiu, în particular SAT, pentru a ilustra consecințele intenționate și neintenționate pe care astfel de programe de testare le pot avea pentru societate. Utilizarea pe scară largă a scorurilor la testele standardizate pentru luarea deciziilor sau pentru admiterea în instituții principale de învățământ superior a fost introdusă de James Bryant Conant, președintele Universității Harvard, și Henry Chauncey, primul președinte al Educational Testing Service (ETS), în anii 1940 și 1950. Obiectivul lor era să schimbe procesul prin care se obține accesul în aceste instituții — și la pozițiile de putere care, de obicei, le revin absolvenților acestor instituții — de la un proces bazat pe resurse financiare și clasă socială, la unul bazat în principal pe aptitudini demonstrate prin scorurile la teste. Lemann susține că, deși această utilizare a testării deschide porțile învățământului superior pentru copiii din clasele socio-economice medii și scăzute, generează și o nouă elită meritocratică ce se perpetuează de-a lungul generațiilor și exclude în mare măsură copiii care aparțin minorităților rasiale neprivilegiate, cărora le lipsesc oportunitățile educaționale timpurii necesare reușitei la teste.

universități. Printre cele mai cunoscute exemple ale testelor de acest tip sunt Graduate Record Exam (GRE), Medical College Admission Test (MCAT), și Law School Admission Test (LSAT), utilizate pentru programe de doctorat, facultăți de medicină și de drept. Deși fiecare dintre aceste teste conține porțiuni specifice temelor din domeniul său, în mod tipic ele au și un nucleu comun, care pune accent pe aptitudinile verbale, cantitative și de raționament necesare succesului în cele mai multe medii academice. Interesant, deși scopul lor este diferit de cel al testelor standardizate de achiziții de cunoștințe, conținutul lor este deseori similar. Info 1.4 prezintă o

relatare fascinantă a istoriei testării pentru admiterea în învățământul superior din Statele Unite.

Testarea personalului și orientarea vocațională

Utilizarea optimă a talentelor oamenilor este un obiectiv major al societății la care testarea psihologică a fost capabilă să contribuie în moduri importante aproape de la începuturile sale. Deciziile privind alegerea vocațională trebuie luate de indivizi în diferite momente ale vieții, de obicei în timpul adolescenței și tinereții dar, din ce în ce mai mult, și la vârsta mijlocie. Deciziile privind selecția și repartizarea personalului în afaceri, industrie și organizații militare trebuie luate pe o bază aflată în continuă schimbare. Unele dintre principalele instrumente care au apărut în prima perioadă și care s-au dovedit a fi deosebit de utile în luarea acestor tipuri de decizii sunt descrise în secțiunile următoare.

Teste de aptitudini și abilități specifice

Succesul testului Army Alpha a stimulat interesul pentru a selecta lucrători pentru diferite ocupații. În același timp, psihologii au elaborat și au utilizat un set fundamental de proceduri care ar justifica utilizarea testelor în selecția ocupațională. Fundamental, procedurile au presupus (a) identificarea abilităților necesare pentru un rol ocupațional dat prin intermediul unei *analize a profesiei*, (b) administrarea testelor destinate evaluării acestor abilități și (c) corelarea rezultatelor la test cu măsura performanțelor la locul de muncă. Utilizând variante ale acestei proceduri, începând din 1920, psihologii au fost capabili să construiască instrumente pentru selectarea candidaților în diferite domenii cum ar fi activități mecanice sau muzică. Testele de aptitudini

funcționărești, spațiale și motorii au urmat la scurt timp. Domeniul selecției de personal în industrie și în armată a crescut pe baza acestor instrumente, alături de utilizarea eșantioanelor de activitate, a datelor biografice și testelor de inteligență generală, individuale sau de grup. Multe dintre aceste instrumente au fost utilizate profitabil în indentificarea talentelor tinerilor care cereau orientare vocațională.

Bateriile pentru aptitudini multiple

Utilizarea testelor de aptitudini separate în consilierea vocațională va face loc într-o mare măsură în anii 1940 bateriilor pentru aptitudini multiple, construite prin tehnicile de analiză factorială inițiate de Spearman și extinse în Anglia și Statele Unite în anii 1920 și 1930. Aceste baterii sunt grupuri de teste, legate printr-un format și o bază de scorare comune, care de obicei crează profilul părților puternice și slabe ale unui individ oferind scoruri separate pentru diferiți factori cum ar fi aptitudinile verbale, numerice, spațiale, de raționament logic și mecanice, și nu un singur scor global ca IQ-ul din testele de inteligență Binet sau Army. Bateriile pentru aptitudini multiple au luat ființă în urma înțelegerii larg răspândite, datorită analizei factoriale a datelor de la testele de aptitudini, a faptului că inteligența nu este un concept unitar și că aptitudinile umane cuprind un spectru larg de componente sau factori separați și relativ independenți.

Instrumente pentru măsurarea intereselor

Așa cum testele de abilități speciale și de aptitudini au apărut în industrie și, mai târziu, au fost utilizate în consilierea vocațională, instrumentele pentru măsurarea intereselor au fost destinate inițial orientării vocaționale și, mai târziu, au fost utilizate

în selecția de personal. Truman L. Kelley a creat în 1914 Interest Test, un test simplu, probabil primul inventar de interese cu itemi care privesc preferințele de lectură și activități din timpul liber, precum și itemi care presupun cunoașterea cuvintelor și informații generale. Cu toate acestea, principala descoperire în această arie specifică a avut loc în 1924, când M. J. Ream a construit o grilă de scorare empirică, ce diferențiază răspunsurile vânzătorilor cu succes și fără succes la Carnegie Interest Inventory, construit de Yroakum și studenții săi de la Carnegie Institute of Technology în 1921 (DuBois, 1970). Acest eveniment a marcat începuturile unei tehnici cunoscute drept *criteriu empiric de scorare* care, după modificări cum ar fi procedurile de validare încrucișată și extinderi la alte profesii, va fi utilizată în Strong Vocational Interest Blank (SVIB), publicat inițial în 1927, și în alte tipuri de inventare. Versiunea prezentă a SVIB — numită Strong Interest Inventory® (SII) — reprezintă unul dintre cele mai larg utilizate inventare de interese cărui i s-au alăturat multe alte instrumente de acest tip.

Testarea clinică

La începutul secolului XX, domeniul psihiatriei s-a orientat către modalități mai sistematice de clasificare și studiere a psihopatologiei. Aceste evoluții au oferit impulsul pentru dezvoltarea instrumentelor care ar putea ajuta la diagnosticarea problemelor psihiatrice. Principalele exemple ale acestui tip de instrumente sunt discutate în continuare.

Inventarele de personalitate

Primul instrument de acest tip a fost Woodworth Personal Data Sheet (P-D Sheet), un chestionar construit în timpul Primului

Război Mondial pentru a tria recruții care ar putea suferi de boli mentale. Era alcătuit din 116 afirmații privind sentimentele, atitudinile și comportamentele care indicau în mod evident psihopatologia și la care se răspundea simplu cu „da” sau „nu”. Deși P-D Sheet prezenta anumite promisiuni, Primul Război Mondial s-a sfârșit înainte ca instrumentul să intre în utilizarea operațională. După război a urmat o perioadă de experimentare cu alte tipuri de itemi, mai puțin evidenți, și cu scale desemnate să evalueze nevroticismul, trăsăturile de personalitate — cum ar fi introversia și extraversia — și valorile. Au apărut inovații în prezentarea itemilor care au avut drept scop reducerea influenței dezirabilității sociale, cum ar fi tehnica alegerii forțate introdusă în Allport-Vernon Study of Values în 1931. Cu toate acestea, inventarul de personalitate care a avut cel mai mare succes în acea perioadă și care mai supraviețuiește și astăzi a fost Inventarul Multifazic de Personalitate Minnesota (MMPI; Hathaway & McKinley, 1940). MMPI a combinat itemi din P-D Sheet și alte inventare, dar a utilizat tehnica de scorare bazată pe criteriu empiric introdusă odată cu SVIB. Această tehnică a dus la un instrument mai puțin transparent, la care respondenții nu puteau să disimuleze atât de ușor, pentru că mulți dintre itemi nu făceau o referire evidentă la tendințele psihopatologice.

Încă din 1940, inventarele de personalitate au înflorit. Au fost introduse multe modificări în construirea lor, inclusiv utilizarea unor perspective teoretice — cum ar fi sistemul de trebuințe al lui Murray (1938) — și a metodelor de consistență internă în selectarea itemilor. În plus, analiza factorială, care a avut o importanță atât de mare în studierea și diferențierea aptitudinilor, a început să fie utilizată în construirea inventarelor de personalitate. În anii 1930, J. P. Guilford a fost pionierul utilizării